

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Star indijanski bojevnik

Kornstalk je prežal dobro skrit za neko zemeljsko vzboklino popolnoma na desnem krilu. Ko je bil uvidel, kako se je usoda bitke preobračala, je hitel k Črni kači. Prišel je tja ravno pravi čas. Preprečil je, da bi njegovi bojevniki posegli v boj. Zadnji del oddelka Črne kače, ki je štel 120 mož, je pri naglem napredovanju skozi obrežno grmičje zgubil zvezo med seboj in z ostalimi oddelki. Ta oddelek je torej prišel za pičlo uro prepozno na boji-

šče in vsi so bili skoro brez diha, tako so hiteli. Črna kača se je obotavljal poseči v boj, čeprav so njegovi bojevniki sami silili k temu. On pa je iskal prave priložnosti. Spoznal je pač pred seboj virginske graničarje in je dobro vedel, da so to najnevarnejši nasprotniki.

Ko je naposled že hotel napasti, je prispel Kornstalk in ga je zadržal. Zdaj preži rdeči vrhovni poveljnik in čaka, da se srednji del njegove vojske umakne. Po svojih odposlancih je namreč Kornstalk sam zapovedal umik. Isti čas pa je tudi zapovedal, naj vodniki pazijo na njegov napad z desne strani.

Silno vzradoščen opazuje Rdeči volk, kako Virginci izginjajo pred njim in kako hitijo tja na glavno bojišče. Vsi so pač prepričani, da so tam bolj potrebni, saj se tu pred njimi ne pokaže noben Indijanec. Kornstalk s svojimi čaka skrit... Vedno več Virgincev sledi onim, ki so prvi pohiteli. General Levis vrže zdaj vso svojo moč na desno krilo. Bolj in bolj mora Kornstalk po svojih slih opozarjati bojevnike Črne kače, naj ne streljajo, naj se krijejo, naj ne napadejo. Na tem predelu doslej še ni odjeknil noben strel. General Levis mora biti preverjen, da se razvija indijanski napad samo na levi strani.

Naenkrat se Kornstalk zravna. Zmeden vpitje odjekne z leve strani. V sredi se umikajo Indijanci. Tekumseh in Logan sta sledila Kornstalkovemu povelju. Bolj in bolj grmijo puške. Angleške čete zasledujejo Indijance, ki se umikajo. Kornstalk dvigne desnico, zre na levo, potem predse. Neznatno število sovražnikov pred njim se je napol dvignilo in zdaj gledajo razbur-

jeni, kako napredujejo njihove čete. Kornstalk čaka, pri tem pa čuti, kako se bojevniki Črne kače za njim krijejo, pripravljene k naskoku. Hrušč in trušč bitke, vpitje in ječanje vojskujočih — vse se je stopnjevalo do viška, živci so napeti ...

Naposled — naposled zamahne Kornstalk z desnico, skoči pokonci in plane naprej. Brez vsakega krika in klica mu sledi tri sto mož. Daleč pred vsemi je Črna kača. Večina Virgincev opazi sovražnike šele, ko se pojavijo tik pred njimi z dvignjenimi tomahavki.

To je grozotno presenečenje. Kriki sem in tja, nekaj strelav, nekaj Virgincev pade, ostali pobegnejo, rdeči pa kakor zveri za njimi. Tu in tam se spopadeta dva, tam trije. Vpitje, ječanje, ki pa zamira v zmagoslavju belih v središču boja.

Kornstalk da še nekaj znamenj z desnico — takoj nato se obrne vsa indijanska četa na levo. Nekateri sli pokličejo one bojevnike, ki so prodrli predaleč, nazaj k četi. Vu-vu-vup, vu-vu-vup — poskakujejo indijanski bojevniki v zaledju belih čet. Beli bojevniki se prestrašeni obračajo. Logan in Tekumseh sta čula krike od one strani. Zdaj zagrmijo tudi njuni bojevniki:

— Naprej proti belim! ...

— Maščevanje za Logana! ...

Od vseh strani grmenje, tuljenje, vpitje in strelji.

— Streljajte! Bodite močni! — opzarja levji glas vojskovodje Kornstalka. Med vsem bojnim truščem doni mogočno, jim daje povelje, ki se venomer ponavlja:

— Bojujte se! Bodite nepremagljivi!

Modri jopič, ki si je bil krepko upiral s svojimi, začne zdaj streljati na angleške čete, ki so na levi strani bojišča predaleč prodrle. Beli se znajdejo v skrajni sili. Zdrznejo se, strnejo se. Streljajoč se umikajo korak za korakom proti svojemu taborišču. Njihovo desno krilo zdrži še najbolje. Tam stoji Dane Bun s svojim sinom in s petdesetimi krepkimi, izbranimi borci. Modri jopič, ki mu leži nasproti, ima največ izgub. Bistro oko, mirna roka, hladen pogum — ti usmerjajo krogle belih strelcev. Toda ti, sicer nezmagljivi

vi beli borci se morajo umakniti, drugače bodo napadeni od zadaj in pokončani do poslednjega moža.

Hude so izgube na obeh straneh. Izgube, izgube... Mrtvi in težko ranjeni... General Levis je bil takoj ob začetku bitke velel zgraditi obrambni okop preko polotoka, da tako zavaruje taborišče belih cest. Za ta obrambni okop zdaj begajo in se umikajo, kdorkoli se more oteti pred Indijanci. Okop še ni gotov. Virginci, ki so izkušeni drvarji, delajo kakor nori, mrlično porirajo drevje in zlagajo debela in vejve. Poleg njih pa prežijo ostrostrelci, ki venomer streljajo v Indijance, da varujejo drvarje. Tudi rdeči streljajo, streljajo. Izgube belih, izgube, izgube... Indijanci pa so vedno bliže. Ze poskakujejo čez jase, se krijejo za grmičjem in se kakor kače plazijo sem in tja po visoki travi.

— Bodite močni! Borite se! — grmi doneči glas starega rdečega leva.

(Dalje prihodnjič.)

Angleški vojak iz dobe, ko se je vršila naša povest

Slavnostna otvoritev ptičje krmilnice

»Hojla!«, je zavpil Drejc ves vesel in je planil k oknu. Pod oknom se je razpenjala bela odeja. Koder je bilo prejšnje popoldne še vse zeleno, je zdaj vse pod snegom.

Jurček si je od presenečenja in od zaspčnosti pomencal oči, planil je iz postelje, nekoliko ostrmel, potem pa je tudi on ves srečen zavpil: »Hojla!... Pa imamo belo zimo. Ta je pa res prišla čez noč, kakor smo se oni dan učili v šoli.«

Hitro sta lezla fantička v hlače in obutev, da smukneta čimprej ven v belo naravo, in se zadričata po snegu.

S sankami v rokah sta stekla iz hiše in se napotila na breg. Oster piš je vel čez zimsko pokrajino in Jurček je dejal »Drejc, mene pa zebe.«

Tisti hip sta prišla pod visoko smreko. Vsa se je sklanjala pod belim tovorom, tako lepe zimske slike najdeš le malokdaj, le takrat, kadar zapade svež sneg. Nad fantičkoma se je spreletela prav tedaj preplašena vrana, s peruti je udarila po vpognjeni veji, ki je bila obtežena z belim praškom. Na Drejca se je potresel mrzel pozdrav svežega snega. Preplašeni fantič je zašklepetal z zobmi in pritrdil bratcu: »Tudi mene je zazebló...«

Odjenjala pa nista, že sta bila na vrhu, okrenila sta sani, krepko sta jih zajahala, potem pa sta se spustila v dolino. Joj, to je bilo veselja!

Dolgo nista bila sama, na hribček so pritekli še njihovi prijatelji: Slavko in Janezek, pa Metka in Brankica. Neutrudno so lezli v hrib, da so se potem v zaletu spustili po gladkem snegu v dolino. Mladina je rajala in se sankala, dolgo, dolgo. Le prehitro so jih poklicale domov mamice, da se premražena deca ogreje pri toplih pečeh.

Skozi okno sta zrla Drejc in Jurček v hrib, kjer so se poznale številne smučine; tam je še malo popreje žgolela razposojena in presrečna mladež.

Jurček je pritisnil nos na šipo in se zagledal v malo ptičico, ki je premražena priskakljala na okno. Milo je začivkala in se ozrla v fantička za steklom. »Glej, jo, ubožico, zebe jo...« se je zasmilila dečku ptičica.

»Gotovo je lačna,« je pristavil njegov bratec, ki se je med tem še sam pritisnil na šipo.

Brž sta bila dogovorjena, da napravita ptičjo krmilnico in jo pritrdira v domačem vrtu.

»Ne bo dneva, da bi jima ne natrosila drobtinic ali kaj drugega, kar bo ostalo od mize,« je zatrjeval Jurček.

»Jaz bom pa vzel iz hranilnika dva dinarja in bom kupil za naše ptičke konopelj. Te jim gredo najbolj v slast«, se je odločil Drejc.

Zvečer, ko se je vrnil oče z dela, sta imela Drejc in Jurček polne roke dela. V drvarnici sta nabrala deščic, iz shrambe sta prinesla žago, klešče, kladivo in nekaj čebļjev. Mala umetnika sta si najprej na deščice izrisala, kako bo izgledala ptičja krmilnica, nato pa sta pograbila žago in ostalo orodje. Kakor bi bila resnična mojstra, toliko sta imela opravka. Mamica je bila ponosna na svoja fantiča in še celo očka se je namuznil, ko ju je zagledal tako zatopljena v delo.

Potem pa je pristopil k njima še sam očka in pomagal pri važnem delu. To sta bila Jurček in Drejc vesela, ko je umetnina dobivala čim dalje bolj tako obliko, kakor jo imajo ptičje krmilnice.

»Tako, zdaj pa smo zabili zadnji žebelj,« je dejal očka, ves pomlajen od zavesti, da ima taka fantička, ki se lotita že resnega dela. »Treba nam je še

kola, jutri zjutraj pa bomo pritrčili nanj našo malo stavbo!»

»Hopla!«, sta dejala Drejc in Jurček hkratu. »Jutri bo otvoritev naše ptičje krmilnice.«

Navihani Drejc pa je še pristavil: »Predlagam, da otvorimo našo krmilnico z vso slovesnostjo!«

Na široko se je zasmel ob tej domisli in je potegnil bratca v kot in mu je razodel svoj načrt. Tudi Jurček se je zarezal in je prikimal bratu v znamenje, da mu je njegova misel všeč.

Naslednje jutro sta pohitela k sosedovim in sta zavlekla tudi vse domače na vrt. Nato sta priklicala še mater, oče pa je že ravno pritrjeval krmilnico na kol.

»Zdaj pa bomo svečano otvorili prvo ptičjo krmilnico,« je dejal zviti Drejc in se obrnil k domačim in sosedovim. Nagovoril jih je: »Slavno občinstvo! in povedal, da odvarja to človekoljubno napravo v imenu »Društva prijateljev lačnih ptičic«. V šegavem govoru je vabil vse, naj pridno prinašajo hrane za sestradane ptičke. Ko je zaključil besedo, je pripomnil, da sledi zahvala predstavnika sestradanih ptičic in tedaj se je zahvalil Jurček v imenu tistih ubogih ptičic, ki bodo deležne odslej vse naklonjenosti blagih prijateljev. Tudi Jure je pozdravil navzoče s slavnostnim nagovorom: »Slavno občinstvo in mili prijatelji ubogih ptičk...« Potem se je zahvalil za vse, kar bodo storili tekom zime za male pevčice in jim je zagotovil, da jih na Gregorjevo čaka veliko presenečenje. »Tedaj bomo priredili ptičice veliko gostijo in vsak naš prijatelj bo dobil potice in medice, da mu bo od brade kapalo...« Tako je končal Jure svoj govor.

V tistem je kakor bi bili vsi domenjeni začinkalo na ostrejšo dvojico ščinkavec in na hribu je zateglo zavpila sestradana vrana »Kra-kra...«

Vsi so bušnili v smeh in sosed je dejal: »Čujte, vse bo tako res, kakor obljublja Jur, saj so tudi ptice same potrdile govor svojega zastopnika.« Sosed pa je pristopil nato k Jurčku in Drejcu, oba je potrepljal po ramenih in dejal: »Pa tudi vidva sta ptiča, ki sta uganila tako imenitnost, da sta postavila ptičjo krmilnico in sta jo šla odvarjat na tak način, kakor ni bila menda doslej še nobena.«

Se bolj kakor fantičema je godila sosedova pohvala njuni mami in seveda očetu tudi.

Odtlej je bilo pri krmilnici vedno vse živo perjadi. Skozi vso zimo so imele dovolj hrane, Drejc in Jure sta imenitno opravljala posel zvostih čuvarjev in prijateljev lačnih ptičic. Pomagali so juna tudi drugi otroci in se veselili ptičje gostije na Gregorjevo.

Jože Grbine.

Danilo Gorinšek:

Majdine roke

Majdi angel v srce sede,
zlate niti v njem razprede,
Majdica se nasmeji —
zlate roke brž dobi.
Roke dom ves pozlatijo,
izobilja vsem delijo:
sreče mamici dado,
atu brige preženo,
babici pa stare dneve
zaljšajo, bolest in reve,
še v nebesih ljubi Bog,
veseli se zlatih rok...
Ko pa punčko škrat obsede,
črne niti v srcu sprede,
Majdica nič lepa ni,
— črne roke brž dobi!
Roke dom ves potemnijo,
žalosti povsod delijo:
mami v duši je gorje,
atu stisne se srce,
babici na stare dneve
še ostrijo bridke reve
in v nebesih ljubi Bog
žalosten je črnih rok,
pošlje angela, da sede
Majdi v srce, niti sprede,
škrat zbeži, otrok vzžari,
— zlate roke brž dobi...

Še nekaj primernih božičnih darov

SLIKANJE NA LES ALI PAPIR

Slikanje na les ali papir z vodenimi barvicami, je kaj lepo in prijetno delo. Najprvo se moramo odločiti kaj bomo poslikali, nato moramo poskrbeti primerno risbo in določiti barve. Tako lahko napravimo lepo sliko na papir v barvah, ki jo damo v preprost okvir ali poslikamo pokrov škatljice. Kako delamo z barvicami, je danes znano že vsakemu ljudskošolskemu otroku. Če je risba lepa in roka količkaj spretna in če ima otrok še dober okus, se pri takem delu lahko zelo izkaže.

NAMIZNA POSODA IZ PAPIRJA

Božično mizo lahko okrasimo z ličnimi papirnatiimi skodelicami in sveč-

nikl, ki jih sami napravimo. Nič drugega ne potrebujemo kakor večjo množino serpentin in pa klej. Serpentine poznate vsi? To so ozko narezani pisani papirnati trakovi, zviti v majhna kolesca. Dobijo se v papirnatih trgovinah in so zelo po ceni. Menda stane komad 50 par. Ime je italijansko. Pride od besede »la serpente« (kača). Pri nas in povsod drugje se obmetavajo z njimi ob zabavnih večerih, posebno na Silvestrovo in pred pustom. V metanju serpentin so nekateri pravi mojstri. A vrnimo se k delu:

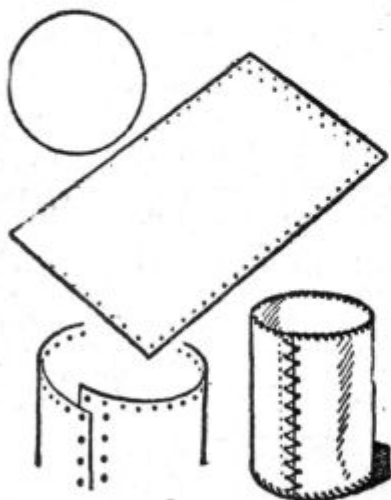
Serpentino previjemo v nov kolobarček in sicer tako da ne bo na sredi luknjice kakor je v serpentini. Ko smo porabili en kolobarček, zalepimo skupaj stari konec in konec nove serpentine in zvijamo kar naprej dokler ne dosežemo v kolobarčku premera 19 cm. Za tako kolesce bomo porabili več serpentin in sicer vzemimo vsakokrat drugačno barvo. Zadnji konec serpentine moramo posebno dobro zalepiti, da se ne bo podiral. Iz tega kolobarčka bomo napravili skledo za sadje. Začnimo jo oblikovati. Poglejmo sliko, kako nam je držati roke pri tem delu. S palci oblikujemo skledo na notranji strani z ostalimi prsti pa na zunanji. Delati moramo zelo previdno in paziti, da skleda ne predremo s prsti. Če smo serpentine dovolj trdno zvili, bomo tudi skledo zlahka oblikovali. Ko

smo dobili obliko, ki smo jo želeli, po-
mažemo vso skledo na obeh straneh z
mehkim čopičem in nerazredčenim vo-
denastim steklom. Ko se posuši, jo še
dvakrat tako namažemo. Ko je klej
suh, je predmet trd kakor bi bil iz lesa.
Pripomniti pa moramo da vode ne drži.
Končno prevlečemo posodo še z či-
stim svetlim lakom. In nobenemu ne
bo mogoče uganiti iz česa in kako so
te stvari napravljene.

Svečnike napravimo prav tako. Naj-
prej moramo prevleči z vodenastim
steklom vse tri kose, ki jih potrebujemo
za svečnik. Stojalo izoblikujemo s
prsti kakor vidimo na sliki, srednji kos
je popolnoma raven, skodelica, v kate-
ri stoji sveča pa je spet oblikovana.
Dele zlepimo skupaj, jih namažemo tri-
krat z vodenastim steklom, potem pa še
z lakom kakor skledo za sadje.

PAPIRNATA KOŠARICA

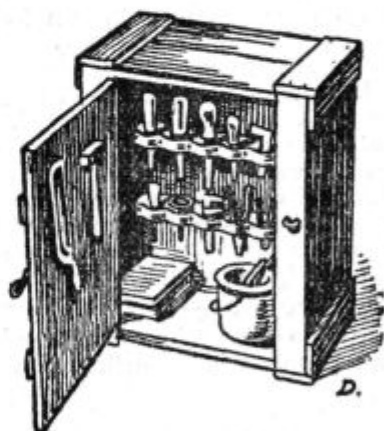

Lično papirnato košarico lahko na-
pravimo iz pergamentnega papirja.
Dno košarice je okroglo. Meri naj pri-
bližno 18 cm. Najhitreje dobimo ta
krog, če poveznemo krožnik na papir
in s svinčnikom zaznamujemo okrog-
lino. Nato urežemo pravokotnik, ka-
kih 30 cm visok. Spodnji konec naj
ima dve vrsti luknjic kakor kaže naša
slika. Okrog in okrog pa napravimo v
razdalji 2 cm male luknjice. Z svilen
vrstico ali navadnim sukancem sešije-
mo zdaj po luknjicah najprvo ob stra-
ni, potem prišijemo dno in nazadnje
obšijemo prav lepo in trdno še zgornji
rob koša.

OMARICA ZA ORODJE

Takale omarica za malo orodje, bo
očeta prav gotovo zelo razveselila. Še
posebno je pa bo vesel zato, ker jo bo
lahko zaklenil pred otroki! Pravijo, da
se mora sleherni oče kakor lev boriti,
da pustijo otroci njegove stvari v mi-
ru. Taka omarica se da prav lahko na-
praviti iz srednje velikega zaboja. Po-
krov odstranimo na obeh podolgstih
straneh pa odrežemo 8 — 10 cm široke
deščice in jih pribijemo na sprednjo
stran kar tvori potem nekakšen okvir
na katerega pribijemo na eni strani dva
tečaja, na drugi pa pripravo za klju-
čavnico.

V omarico pritrdimo z vijaki dve
ozki močni deščici. Na zunanji strani
te deščice pribijemo z žeblički močan
pas usnja in sicer v takih presledkih,
da nastanejo kakor majhni žepi v ka-
tere se potem vtika posamezno orodje.
Končno zaboj lepo očistimo in zgladi-
mo po vrhu pa še z lakom namažemo.

Stana Vinšek:

Meglice

Vile-sestrice, bele meglice,
splavajte lahno iz tihe vodice;
travico zebe, travo zeleno,
vso zagnite jo v belo kopreno.
Vile-sestrice, bele meglice,
cvetke zavijte v bele tenčice,
drevje ogrnite v bel pajčolan,
v belo odejo pogorje in plan.
Vile-sestrice, bele meglice,
nežno in milo vam belo je lice;
v vašem naročju, rahlo objet
sanje prebele zasniva naj svet.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Ko sem prečitala navodila za novi natečaj, sem se spomnila na pripovedovanje strica Hinka, ki nas je lansko zimo obiskal. Ob dolgih zimskih večerih, ko so bile že vse novice izčrpane, nam je povedal tudi mnogo dogodkov iz svetovne vojne. Enega sem si posebno dobro zapomnila. Takole je pripovedoval:

»Nobena beseda ne more popisati tih strahot. Nihče kdor jih ni sam doživel, si jih ne more predstavljati.«

»Ko sem se po bolniškem dopustu« (bil je ranejn v Galiciji) »javil na pristojnem mestu, sem bil dodeljen na fronto v — Dobrudžo. To je bil pekeli! Spočetka sem živel kot v mrzlici, pozneje sem otopel. Nemogoče se mi je zdelo, da pridem iz tega pekla. Konec sem pa videl jasno pred seboj tisto strahotno popoldne, ki ga nikdar ne pozabim. Čudovito jasno se spominjam, da je kazala ura v operacijski sobi točno pol 3., ko so me prenesli vanjo. Bil sem namreč ranjen na kolenu in operacija je bila nujno potrebna, ker je ostalo še nekaj drobcev železa v njem. Prevežejo me torej na operacijsko mizo. Toda kaj pomeni to brnenje v zraku? Letala! Sestre in zdravnik poblede. Sssssik! Stavba se strese. Granate! Rssssk! Bumm! Okna popokajo. Glasovi, ne kriki: »Ogenj, ogenj!« Sestre zbeže. Zdravnik okleva. Buuum... Silovit piš pihne skozi razbita okna. Vrata se s treskom zapro. Steklenice, zdravniški instrumenti padajo po tleh. Zdravnik pa nemočen sloni na mizi in z izbuljenimi očmi strmi vame. Tistih oči ne pozabim nikdar. Jaz tulim kot divji: »Odveži, odveži me, odveži!« Ne gre! Roke mu trenetajo. Zdajci zdívja še on skozi vrata. Jaz se penim, trgam, okrog mene pa bobnenje, sikanje. »Konec, konec!« Poslednji napor! Pok raztrganih jermenov se izgubi v silnem trušču. Rešen! Noge ne čutim. Zdívjam po sobi. V razburjenosti ne morem odpreti vrat. Okno! Odpahnem ga skočim ven. Zdrčim po stehi skladišča, ki je prislunjeno h stavbi. Padec. Na srečo je samo en meter do tal. Priletim na trato, vendar se ves tresem. Bežim dalje. Ogenj! V zraku še vedno rlovenje, žvižganje, piskanje. Šviki! V zem-

ljo, kakšnih 100 m od mene, se zarije granata. Padem. Prst brizgne na vse strani. Strašen pok, za nekaj časa oglušim. Drobci prsti me pokrijejo. V ušesih mi buči, ne slišim, ne vidim ničesar več. Vse v meni tone. Kot blisk me prešine: »Prišlo je! — toda ne, bila je le nezavest. Zbudil sem se na postelji. Poleg mene sestra. (Nej). Njen pogled prosi odpuščanja. Spomnim se samo njenega bega, vse strahote. Grozno.«

»Da, strašno je bilo, to je le drobec. Neštetokrat sem gledal smrti v oči in v tistih strašnih trenutkih, ko je vse mrlo v meni, se mi je vedno določneje oblikovala ena sama misel: »Vsi, ki smo doživeli vojno, je nočemo več, mi hočemo mir. Le v miru je obstoj in napredek!«

Draga Lindič, Sevnica, t. č. dij.
IIIb. r. žen. drž. real. g. v Ljubljani.

Iz dni grozote. Leta 1914. je zagorel v Evropi ogenj vojne morije. Tužno so se poslovili dragi bratje in sestre, očetje in matere ter so mladi fantje polni srčne tegobe odrinili na od krvi splozke fronte. Prenekateri so umirali zapuščeni na bojnih poljanah, kjer so se orile v noč krvave bojne davorije. Ostali so na frontah, pomrli kot živali izven domovine. Pa je vseeno prišel dan miru. 11. novembra 1918. je zatrobil na francoski fronti, francoski štabni trobentač pesem miru.

Tedaj so se vrnilo naši očetje in dedje v novo domovino, kateri so s krvjo začrtali njene meje. Veliko pa jih je padlo na okrvavljeni žrtvenik narodnega osvobojenja.

Iz njih krvi se je kakor trofeja zmage dvignila zastava kraljevine Jugoslavije.

Dandanes, ko evropski mir visi na nitki negotovosti, in nam zopet preti vojni polom ne obupajmo, pač pa gledamo da bomo ohranili mir, ki je zelo potreben za kulturni razvitek sleherne države.

Cundrič France, uč. IV.a razr. m.
I. na Jesenicah

Manica:**Katera je lepša**

Irenka je bila zelo domišljava, da celo nečimerna deklica. Često je postavala pred zrcalom ter z zadovoljstvom motrila svoj sveži, od gostih zlatorumenih kodrov obkroženi obrazek. Tudi lišpala se je rada. Vedno je nadlegovala mater za nove obleke, ki pa so morale biti kričeče barve, da so ji ugajale.

Pripetilo se je, da je razred, katerega je obiskovala Irenka, dobil novo učiteljico. Ko ta prvič stopi v razred, jo učenke pozdravijo s pestrimi šopki domačih rož. Tudi Irenka, oblečena v novo rudečo obleko, pristopi v paru s svojo součenko blede Metko k učiteljici in ji izroči šopek cvetic. Učiteljica objame obe deklici ter se jima iskreno zahvali.

Vsled prijaznosti in domačnosti ljubeznjive učiteljice pa že naduti Irenki zraste pogum. Vzpne se na prste in zašepče učiteljici na uho:

»Gospodična, katera izmed naju je lepša, jaz ali Metka?«

Obraz učiteljice se hipoma zresni. Se enkrat poboža obe deklici in odvrne kratko:

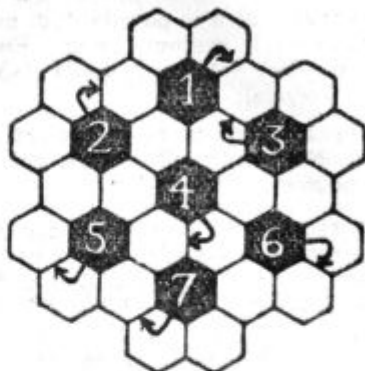
»Irenka, na to vprašanje dobiš odgovor čez par tednov!«

Nečimerni deklici ta odgovor ni nič kaj po volji, ali ker ni drugače, se, če tudi nerada, uda in čaka.

Od tedaj so minuli že trije tedni, ko nekoč učiteljica pokliče Irenko k sebi na šolski vrt.

»Vidiš Irenka,« začne smehljaje, »zdaj ti pa že lahko odgovorim na tisto vprašanje. Katera je lepša — si hotela vedeti. Zdaj, ko sem spoznala in pretehtala tebe in Metko, lahko povem. Vedi pa, ljuba deklica, da govorim le o lepoti srca in duše. Kaj koristi človeku še tako lep obraz, še tako dragocena obleka, ako pa je v svoji notranjosti malovreden. Sicer Bog varuj, da bi tebe Irenka štela med hudobne ljudi, ali za sedaj ima Metka lepše lastnosti od tebe in je torej ona zame lepša. Ona je bolj ponižna, vse bolj pohlevna od tebe in tudi uči se za enkrat bolje nego ti. Skušaj Irenka, nekoliko posnemati Metko! Ne bodi domišljava in ošabna! Vse kar je pri človeku na zunaj lepega, tako hitro mine. Lepota in vrednota duše in srca pa ostane trajna in edino ta nas osrečuje.«

Irenka se zave svojih slabosti in njene modre oči so na mah polne solz. Vsa skrušena molče priklama, nato se pa zaupno in ljubeče privije k svoji dobri učiteljici.

Satovna križanka

1. leposlovec; 2. glasbilo; 3. orodje;
4. divje sadno drevo; 5. španski ples;
6. obrtnik; 7. gozdna cvetica.

Rešitev kvadrata IV

1. mops; 2. orol; 3. peča; 4. slap.

Listnica vredništva

Uganke in križanske iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Branko Golob, uč. I. razr. mešč. šole v St. Lenartu v Slov. goricah, Longer Ludvig, uč. V.a razr. na Grabnu v Ljubljani, Stih Slavko, dijak I. drž. real. gimn. III. razr. v Ljubljani, Drago Zadnik, dijak ? razr. v St. Vidu nad Ljubljano, Lapuh Zvonko, dijak ? razr. v Ljubljani, Kralj Vojko, dijak II.b razr. III.r. drž. real. gimn. v Ljubljani, Edo Prostor, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Vezovišek Branko, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Šinkovec Peter, uč. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Dušan Sajovic, uč. III.a razr. v Celju, Grum Zorimir, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

